

Ce este păcatul și cum se poate scăpa de el?

Păcatul apare ca fiind unul singur însă Biblia îl definește în diverse feluri având în vedere mai ales proliferarea efectelor acestuia în lume. În ebraica biblică păcatul a fost desemnat prin substantivul *ha chatta* de la verbul *chatta* cu sensul de a se abate de la țintă, a greși ținta la slobozirea din arc a unei săgeți ori la aruncarea sulitei într-o țintă fixă ori mobilă (Judecători 20, 16). Când termenul de mai sus se folosește pentru a se referi la păcat indică faptul că omul a desconsiderat semnul pus de Dumnezeu în viața lui. Este întâlnit în Biblie de peste 600 de ori cu sensul de “a rata binele”, “a trece pe lângă bine” sau “a devia de la un obiectiv propus”, adică a comite în mod intenționat o eroare (Geneză 20, 9). Cartea Pilde aseamănă păcatul cu cel care rățăcește de la drumul cel drept (cap. 19, 2) sau cu cel care cade de la înțelepciune (cap. 8, 36). Profetul Ieremia identifică păcatul cu neascultarea de Dumnezeu ce echivalează cu o gravă boală a sufletului ce necesită grabnică vindecare. De aceea îi și invită pe confrații săi de credință și neam la o convertire urgentă deoarece îi vede că suferă din pricina păcatului ; *Întoarceți-vă copii răzvrătiți, și Eu voi vindeca neascultarea voastră* (cap.3, 22). Preluat din ebraică, prin traducerea Septuagintei, cărțile Noului Testament l-au redat prin termenul *hamartano* și este înțeles tot ca o abatere de la țintă. În greaca scriitorilor clasici elini, cuvântul de mai sus mai poate exprima și ideea de faliment, nelipsindu-i desigur multe alte semnificații. Eschil, spre exemplu îl folosește cu sensul de *abatere de la scop, deviere de la drumul cel drept, rățăcire*. În sens figurat îl utilizează cu sensul de *a se înșela, a avea o opinie falsă sau a se îndepărta de la adevăr*. Din perspectivă religios-morală, cuvântul *hamartia* ar însemna tot ceea ce face ori gândește omul contrar voinței divine. Un alt termen folosit de ebraica biblică este *avon* ce corespunde grecescului *adikia* și are sensul de “nedreptate”, dar o nedreptate gravă, de neiertat (Facerea 44, 16). De menționat că păcatul este legat exclusiv de creaturile raționale și ca urmare, doar acestea pot conștientiza cu durere că prin păcat omul se înstrăinează spiritual de Dumnezeu. Când omul păcătuiește grav și nu se îndreaptă prin pocăință și prin repararea greșelii comise el se pierde pentru Dumnezeu și în aceeași măsură și pentru el însuși întrucât păcatul te face să rățăcești și să pierzi iremediabil drumul

către cer (cf. F.Fernandez Carvajal, *De vorbă cu Dumnezeu-meditați pentru fiecare zi a anului*, traducere Cristian Tamaș, Editura Ars Longa , 1998, vol 2, p. 108).

În cărțile istorice ale Bibliei, păcatul este definit adesea ca o veritabilă injurie la adresa sfințeniei divine ori chiar ca o violare grosolană a ordinii cosmice cu consecințe nefaste asupra întregii comunități întrucât după scriitorii sacri oamenii sunt solidari de destin. În literatura profetică păcatul este conceput uneori și ca un fel de revoltă, neascultare, lipsă de loialitate sau apostasie. Teologul Paul Florensky definește păcatul ca pe un dezacord, o dezintegrare sau chiar o ruină a vieții spirituale. El consideră că prin păcat *sufletul suferă un fel de dezbinare cu sine însuși, își pierde conștiința de natură creată, se rătăcește în haosul propriilor stări...sufletul se îneacă în fluviul mental al propriilor pasiuni* (Paul Florensky, *La Colonne et le fondement de la vérité. Essai d'une theodicée orthodoxe en douze lettres*, traduit de russe par Constantin Andronikof, Editions l'Age d'Homme, Lausanne, Suisse, 1975, p. 119). Suntem avertizați de Biblie că păcatul se monitorizează de către Cineva chiar dacă noi suntem sau nu conștienți de gravitatea lui și de dezordinea pe care o poate provoca. În concepția psalmistului, păcatul se identifică uneori cu răul însuși (Ps. 1, 1-5) care pune stăpânire pe cel păcătos și acesta nu mai poate avea liniște fiindcă: *Nu mai este pace, zice Domnul, pentru cei care săvârșesc fărădelegea* (Isaia 48, 22) și atrage după sine condamnarea la o moarte prematură a săvârșitorului, în contrast cu cel drept (Ps. 1, 6) care este asigurat de prosperitate și binecuvântare. Prin păcat, omul își pierde iremediabil pacea interioară concretizată prin neliniștea conștiinței încât păcătosul intră într-un fel de conflict cu sine însuși. Despre disconfortul interior al păcătosului scrie următoarele autorul cărții Iov: *Nelegiuitul se chinuiește în toate zilele vieții sale și de-a lungul anilor hărăzit celui tiran. Glasuri îngrozitoare fac larmă în urechile lui; în mijlocul păcii i se pare că un ucigaș se năpustește asupra lui. El nu mai nădăjduiesște să mai iasă din întuneric și își simte capul mereu sub sabie. Se și vede aruncat de mâncare vulturilor, fiindcă știe că prăpădul lui este fără întârziere. Ziua întunericul îl înspăimântă. Zbuciumul și tulburarea îl strâng la mijloc fiindcă a îndrăznit să-și îndrepte mâna împotriva lui Dumnezeu și să facă pe viteazul față de Cel Atotputernic* (Iov 15, 20-25).

Cărțile de conținut sapiențial: *Proverbe, Iov, Ecclesiast* și parțial *Psalmii* fac o demarcație categorică între *cel rău* (adică cel păcătos) și *cel drept*. Inspirat de profetul Isaia, sfântul Simeon Noul Teolog compară păcatele noastre cu un zid între noi și Dumnezeu, *ca un zid pe care nu-l putem surpa sau sări decât prin pocăință*,

iar din cauza păcatului nu-L vom putea cunoaște vreodată pe Dumnezeu și de fapt nici pe noi înșine (Discursuri Teologice și Etice, Scrieri I, Editura Deisis, Sibiu, 2001, p. 7). Păcătos apare așadar tot omul care săvârșește ori gândește răul împotriva lui Dumnezeu, dar în primul rând împotriva aproapelui său, iar dreptatea divină apare ca o consecvență încercare de a-l elibera din păcat avertizându-l adesea prin certări în efemera-i viață din această lume: *Sufletul care păcătuiește, acela va muri* (Iezechiel 18, 20). O culme a răului și a păcatului este ajungerea în faza critică de a nu mai face vreo diferență între ceea ce este bine și ceea ce este rău. Ajuns în acest nedorit stadiu de permanentizare a păcatului, omul săvârșește răul ca un automat, devine ca un fel de robot programat de diavol încât cu timpul păcatul se transformă într-o obișnuință atât de stabilă că nici nu mai este nevoie de tentația demonică. Pe păcătoșii ajunși în această stare îi are în vedere profetul când zice: *Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău, care numesc lumina întuneric și întunericul lumină, care socotesc amarul dulce și dulcele amar* (Isaia 5, 20).

Universalitatea păcatului apare ca una dintre temele majore ale Sfintei Scripturi. Autorul primei cărți biblice constată cu stupeoare că firea umană este ireversibil înclinată spre păcat, spre rău în general și de aceea atribuindu-I lui Dumnezeu însușiri omenești afirmă chiar că El ar fi regretat că l-a creat pe om și a decretat declașarea potopului ca să-l distrugă (Geneză 6. 5-7). Nu puțini sunt deci autorii biblici care mărturisesc cu tristețe că păcatul ține de chiar firea umană: *Cine poate spune: „Curățit-am inima mea; sunt curat de păcat.?”* (Proverbe 20, 9). Aceeași mărturisire apare și în cartea Ecclesiast: *Nu există om drept pe pământ care să facă binele și să nu păcătuiască* (cap. 7, 20). Conștientizând păcătoșenia omului și psalmistul invocă mila divină suspinând și implorând: *Să nu intri la judecată cu robul tău, că nimeni dintre cei vii nu este drept înaintea Ta* (Ps. 142, 2). Primejdia cea mai mare a păcatului este capacitatea sa extraordinară de a prolifera peste tot și întotdeauna. Este extrem de contagios. Binele și sfințenia nu sunt contagioase (Vezi profetul Agheu 2, 12). Acest adevăr poate fi ilustrat prin următorul exemplu: dacă într-o grămadă de mere bune vei pune unul stricat, într-un timp determinat toate fructele bune se vor altera, dacă vei face invers, punând un fruct bun într-o grămadă de fructe stricate, procesul nu se va repeta. Așadar păcatul are calitatea, dacă ar putea fi numită astfel, de a face rău și celor din jur. Nimeni nu trebuie să creadă că poate săvârși păcatul care să aibă urmări exclusiv asupra lui. Unele păcate devin atât de primejdioase încât efectele sale se resimt în descendenții păcătosului până la a treia

sau a patra generație. Când spre exemplu cineva s-a sinucis și alții i-au urmat exemplu, sinucigașul va fi reponsabilizat și de viața victimelor făcute de păcatul personal.

Cărțile biblice mărturisesc în unanimitate că întreaga ființă a omului este contaminată de păcat: gândurile, sentimentele, voința, cuvintele și faptele (Gen. 6, 5; 8, 21; Matei 15, 19; Galateni 5, 19-21, etc.).

Păcatele, ca și virtuțile cunosc diferite stadii de dezvoltare. Sf. Ioan Gură de Aur spune că în strategia sa, ca să-l ducă pe om la păcat și evident să-l piardă într-un final, diavolul dă dovadă de o excelentă răbdare și viclenie, de multă stăruință și chiar de pogorământ. Își începe întotdeauna atacul, aparent prin lucruri minore. S-ar putea spune că pentru a-și asigura succesul adoptă strategia pașilor mărunți strecurându-se pe nesimțite în sufletul omului, încetul cu încetul, ca omul să nu-i poată sesiza prezența și nici intențiile. Este cunoscut cazul regelui Saul. Pe acesta demonul l-a îndemnat mai întâi să iasă de sub ascultarea arhiereului și sfătuitorului său Samuel, (I Regi 15, 7-8) apoi i-a sugerat că nu i-ar strica dacă i-ar uzurpa demnitatea arhierească aducând singur jertfe (I Regi 13, 12). Următorul pas a fost să-l determine să nu mai asculte nici de Dumnezeu care îi poruncește prin Samuel să-i extermină pe amaleciți (I Regi 13, 1). Apoi l-a trimis să asculte de minciunile și sfaturile unei vrăjitoare, slujitoare a diavolului prin practicarea spiritismului, regele nebănuind că prin aceea a ajuns chiar în posesia celui rău (I Regi 28, 7). Cât privește cauza sau mai exact izvorul păcatului s-a dovedit că trebuie căutat în cele trei mari ispite cu care Satana l-a încercat și pe Mântuitorul Hristos în pustie și anume: *pofta cărnii (a trupului)*, *pofta ochilor și mândria (trufia) vieții*. După părerea unor gânditori creștini, prin pofta ochilor nu trebuie înțeleasă numai tendința dezordonată a simțurilor la dezordinea senzualității, ci întreaga înclinație a omului spre comoditate, prin căutarea a tot ceea ce este mai ușor și mai plăcut, sau a drumului mai scurt, chiar cu prețul îndepărtării de Dumnezeu (cf. F.Fr. Carvajal, *De vorbă cu Dumnezeu*, p. 9). Aceeași idee o exprimase cu mult timp înainte Sf. Ioan Gură de Aur care observă că toate păcatele omului sunt cuprinse în: *slujirea pântecelui, dragostea nestăvilită după averi și bani*. De observat că supremația o deține pofta trupului. Diavolul este și psiholog și ca atare mizează pe firea omului mereu poftitoare. A doua este ispita minții adică a firii cugetătoare și iscoditoare a omului, permanent doritoare de noutăți, deși nu toate sunt mereu de folos, iar ultima este pofta inimii. Aceste ispite nu apar totuși în același timp, excepție făcând doar la Domnul Hristos.

Ca un excelent cunoscător al firii umane, diavolul știe perfect cum să-și eșaloneze tentațiile în funcție de etapele vârstei omului, și de ce nu, ținând seama și de preocupările acestuia. Dacă prima ispită este destinată în primul rând tinerilor, a doua o rezervă omului matur, prin cea de-a treia ispită îi urmărește mai ales pe cei mai în vârstă. Așa zicea și Nicolae Velimirovici: *Cei tineri au de luptat mult cu poftele și patimile trupești. A recunoscut-o și psalmistul când i-a zis lui Dumnezeu: ”Doamne, păcatele tinereților mele nu le pomeni”, cei maturi împotriva înălțării cu mintea, iar cei bătrâni împotriva iubirii de bani, de putere și de întâietate.* (Cuvânt de sărbătoare, vol. I, București, 2002, p.132). Rezultă deci că diavolul nu se apropie oricând de om și ca unul care își cunoaște bine spațiul de lucru își dozează tentațiile, ca omul să nu-și dea seama, și nu pregetă vreodată să-și facă meseria cu foarte mult profesionalism și fără vreun răgaz. El se comportă ca un negustor încercat care oferă exact ceea ce a testat că are mai mult succes în lume, de milenii, aducând fiecărui om, considerat de el client al său, exact ceea ce i se potrivește la momentul oportun.

Păcatul deformează chipul lui Dumnezeu din om și implicit provoacă o iremediabilă ruptură între el și Creatorul său. Din nefericire, păcatul produce o ruptură nu doar între om și Dumnezeu, ci și una interpersonală, la nivel de familie și societate. Se poate observa că pe zi ce trece păcatul se instalează din ce în ce mai confortabil în lume, evident cu concursul și acceptul omului încât devine o realitate ce se concretizează, printre altele, și prin dorința de expulzare a lui Dumnezeu din propria-I creație. S-a ajuns până acolo încât în anumite cercuri este jenant să se mai amintească de Dumnezeu. Acolo unde s-a instalat, păcatul naște violențe, răpiri de bunuri și de persoane, judecăți cu sentințe nedrepte, minciuni în defavoarea aproapelui, adultere, ucideri, false jurăminte și implicit mari dezordini sociale (cf. Is. 39, 15). Starea păcătosului este dramatic descrisă de profetul Isaia care zice: *Picioarele păcătoșilor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat, gândurile lor sunt gânduri nelegiuite, prăpădul și minciuna sunt pe drumul lor. Ei nu cunosc calea păcii și în căile lor nu este dreptate, apucă pe cărări întortochiate; oricine umblă pe ele nu cunoaște pacea. De aceea și hotărârea de izbăvire este departe de ei și mântuirea nu-i ajunge. Așteaptă lumina dar au parte de întuneric...ei bâjbâie ca niște orbi de-a lungul unui zid, bâjbâie ca cei care n-au ochi, ziua în amiaza mare se poticnesc ca noaptea, în mijlocul celor sănătoși apar ca niște morți. Mormăie cu toții ca niște urși, se vaită ca niște porumbei, așteaptă izbăvirea și nu este, așteaptă mântuirea și este departe de ei. Fărădelegile lor sunt multe înaintea*

Domnului și păcatele lor mărturisesc împotriva lor. De aceea, continuă același profet: *Să nu zică păcătoșii că mâna Domnului ar fi prea scurtă ca să izbăvească și nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile lor pun un zid de despărțire între ei și Dumnezeu lor, păcatele lor îi ascund fața Lui și-L împiedică să-i asculte* (Is. 59, 8-12 și 1-2). Așadar în starea de complacere cu păcatul oricât de mult te-ai ruga nu poți fi ascultat de către Dumnezeu.

Cum se poate obține, după Biblie, iertarea de păcate?

Cuvântul „iertare” este exprimat în cărțile Scripturii Vechiului Testament prin următoarele; *shalah*=a ierta, a absolvi de o vină, de o greșală; *nasa* = a ridica, a înălța și *kipper*= (forma Piel, formă ce exprimă o acțiune insistentă, repetată) cu sensul de a *acoperi și a uita* ceva de care nu vrei să-ți mai amintești. În greaca Septuagintei, termenii cel mai frecvent folosiți sunt: *aphiemi*, *aphaireo* = a ridica, și *hilaskomai* = a se arăta favorabil. De reținut că în cărțile Noului Testament nu se regăsesc acești termeni. Din Scriptură aflăm că izvorul oricărei iertări este singur Dumnezeu care este cel mai îndreptățit să considere păcatele creaturilor Sale ca pe o ofensă contra puterii, a dreptății și a iubirii Sale. Biblia celor două Testamente și Sfânta Biserică ne învață că iertarea păcatelor se poate obține în șapte feluri sau pe șapte căi, după cum urmează:

Cea dintâi iertare se realizează în momentul intrării în Biserică prin primirea tainei Sf. Botez, în numele Sfintei Treimi, și prin mărturisirea credinței în Hristos-Dumnezeu, conform poruncii date de Hristos Ucenicilor: *Mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh..*(Matei 28, 19).

O a doua iertare a păcatelor au obținut-o și o mai obțin încă martirii adică cei care au dat sau dau mărturie despre Hristos, adică îl propoveduiesc pe El lumii, prin cuvânt și fapte. De precizat că termenul *martir* nu înseamnă exclusiv a suferi moarte martirică pentru credința în Hristos, ci a-L propovădui până la jertfa supremă, dacă este cazul.

Cea de-a treia iertare a păcatelor o dă Dumnezeu omului care face milostenie, după cum ne-a asigurat Mântuitorul când a zis: *Dați încă milostenie din cele pe care le aveți, și iată, toate vă sunt curate* (Luca 11, 41), adică vă veți curăți de păcate. Învățătura despre binefacerile milosteniei o găsim și în cartea Tobit care zice: *Dă*

milostenie din cele ce ai și de la nici un sărac să nu-ți întorci fața ta, și atunci nici de la tine nu se va întoarce fața lui Dumnezeu. Când ai mult, dă mai mult; dacă ai puțin, dă mai puțin, dar nu pregeta să faci milostenie. Și îți vei adăuga prin aceasta vistierie bogată pentru zile grele. Că milostenia izbăvește de la moarte și nu te lasă să te cobori în întuneric (cap. 4, 7-10).

O a patra iertare a păcatelor o poate obține omul când este dispus să ierte și el greșelile confrăților săi. De aceasta ne asigură Însuși Domnul Hristos când zice: *Dacă veți ierta fraților voștri din inimă păcatele lor, și vouă vă va ierta Tatăl vostru păcatele voastre. Iar dacă nu veți ierta fraților voștri din inimă, nici vouă nu vă va ierta tatăl vostru* (Matei 6, 14-15). Așadar se impune să facem după cum Dumnezeu ne-a învățat să spunem în rugăciune: *Ne iartă nouă greșelile noastre (datoriile noastre), precum și noi iertăm datornicilor noștri* (Matei 6, 12). Se poate observa că numai în două fraze cu o structură paralelă apare de patru ori cuvântul *iertare*, și respectiv *a ierta*. Prin urmare, buna relație cu Dumnezeu este implicit leagată de buna relație cu oamenii, iar iertarea de la Dumnezeu devine cu evidență dependentă de iertarea pe care suntem dispuși s-o acordăm noi înșine. Subliniem că anumite traduceri au redat după unele manuscrise mai vechi care zic: *Si ne iartă nouă greșelile noastre, după cum și noi am iertat celor ce ne-au greșit nouă*. Prin urmare, nu-i suficient să-i promiți lui Dumnezeu că vei ierta și tu ci trebuie să-i dovedești prin fapte că ai făcut-o deja.

Ca unul care era crescut în cultura și tradiția iudaică Apostolul Petru era bine informat cu privire la iertarea aproapelui dar nu foarte lămurit până unde se poate merge cu iertarea. Când a întrebat dacă într-adevăr se cuvine să ierți de șapte ori proba fără nici un dubiu că era la curent cu învățătura Sfintei Scripturi dar voia totuși să primească o confirmare oficială din partea Domnului Hristos. Cifra șapte în antichitatea iudaică exprima plenitudinea, desăvârșirea, dar pentru a ilustra și mai bine infinita dispoziție a lui Dumnezeu de a ierta Hristos îi recomandă să fie dispus a ierta de șaptezeci de ori câte șapte și rostește apoi înaintea Ucenicilor pilda cu datornicul nemilostiv (Matei 18, 21-35)

Ce de-a cincea iertare a păcatelor se obține de către om atunci când reușește să-l întoarcă pe cel păcătos pe calea cea dreaptă de pe căile păcătoase pe care a apucat-o, după cum ni se făgăduiește de Dumnezeu Însuși, prin dumnezeiasca

Scriptură: *Cel ce va întoarce un păcătos de la greșeala căii sale, izbăvește sufletul de moarte și își va acoperi mulțime de păcate* (Iacob 5, 20).

A șasea iertare de păcate se obține de către omul păcătos, dar credincios care totuși îl iubește pe Dumnezeu din toată inima sa, în pofida tuturor slăbiciunilor și a scăderilor sale morale. De aceasta ne asigură Hristos care a zis despre femeia cea păcătoasă: *Amin(adică adevărat) îți spun că i se iartă ei toate păcatele sale cele multe, pentru că mult a iubit pe Dumnezeu* (Luca 7, 47). De altfel și Sf. Petru grăiește la fel: *iubirea acoperă mulțime de păcate* (I Petru 4, 8).

În final ce de-a șaptea și probabil cea mai la îndemâna oricărui om este iertarea ce se obține prin pocăință, numită și al doilea botez (Ps. 6, 7; 41, 4) când cel care a păcătuit îl va imita pe regele David plângându-și până la lacrimi păcatele, și nici atunci nu se va rușina a se mărturisi lui Hristos-Dumnezeu, prin mijlocirea preotului, așa cum grăiește psalmistul: *Am zis, „Voi rosti împotriva mea nedreptatea mea Domnului,” și Tu ai iertat păgânătatea inimii mele* (Ps. 31, 5). Este vorba aici de regele David care prin păcat este conștient că a devenit vinovat de osânda lui Dumnezeu și și-a propus în sine să mărturisească păcatul săvârșit și îndată mărturisindu-se a zis; *am greșit înaintea Domnului* (II Regi 21, 13). Ca urmare a mărturisirii făcute înaintea profetului Natan, David a primit iertarea și acest lucru i-l vestește același prooroc: *Iată, Domnul a iertat păcatul tău, nu vei muri* (II Regi 2, 13). Prin cuvintele aceluiși David: *Pentru aceasta se va ruga către Tine tot cuviosul (credinciosul) la vreme potrivită* (vers. 7) suntem asigurați că orice om care își va mărturisi înaintea lui Dumnezeu păcatul său va fi iertat. Sfinții Părinți mai observă un lucru minunat în cazul acestui fost mare păcătos, David, și anume că în calitate de prooroc vestește ca din parte Domnului pentru toți acei creștini, care în vreme cuviincioasă, adică în aceea de după venirea lui Hristos, și după propoveduirea Evangheliei, vor primi prin mărturisire izbăvirea de păcate. Când cel care a păcătuit îl va imita pe regele David spălându-și așternutul său cu lacrimi, adică plângându-și în fiecare noapte greșeala sa, sau măcar ziua, va fi iertat.

Scriptura Sfântă ne mai spune de nenumărate ori că Dumnezeu nu a refuzat pe nici unul dintre oameni, oricât de mari păcătoși ar fi fost, dacă au venit la El cu pocăință smerită cerând iertarea păcatelor. Cel mai ilustrativ exemplu a fost ticălosul de rege Ahab (a domnit în regatul lui Israel, între anii 874-853 î. H.) pe care întâlnindu-l profetul Ilie Tesviteanul l-a muștrat aspru, în numele Domnului, pentru

multele sale fărădelegi, printre care și uciderea dreptului Nabot, iar la cuvintele profetului *a început să plângă, și-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat peste trupul său cu sac (era o formă de exteriorizare a tristeții), a postit și a umblat trist. Atunci a zis Domnul către Ilie Tesviteanu: „Vezi cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Fiindcă s-a smerit înaintea Mea, de aceea nu voi mai aduce necazurile în zilele lui ..(III Regi 21, 26- 29). Observăm așadar din toată Scriptura că Dumnezeu îl iubește pe păcătosul care se căiește din toată inima de păcatele sale, dar îl și ceartă uneori pentru ele în ideea de a-l determina să conștientizeze cât mai mult vinovăția față de Domnul și să nu se mai întoarcă la păcat. O aflăm de la profetul Iezechiel care zice, ca din partea Domnului: *Dreptatea dreptului nu-l va scăpa în ziua păcătuirii lui, iar nelegiuitul nu va cădea pentru nelegiuirea sa în ziua întoarcerii sale de la nelegiuirea sa, precum nici dreptul în ziua nelegiuirii sale nu va putea rămâne cu viață pentru dreptatea sa. Când voi zice dreptului că va fi viu, iar el se va încrede în dreptatea sa și va face nedreptate, atunci nu se va mai pomeni toată dreptatea lui, ci el va muri pentru răul pe care l-a făcut. De asemenea când voi zice păcătosului: „vei muri”, dar el se va întoarce de la păcatele sale și va face judecată și dreptate, dacă acest păcătos va înapoia zălogul, pentru cele răpite va despăgubi, va umbla după legile vieții, nefăcând nimic rău, atunci el va fi viu și nu va muri. Nici unul din păcatele sale pe care le-a făcut, nu i se vor pomeni și, pentru că a început a face dreptate și judecată va fi viu (cap. 33, 12-16).**

În concluzie, izvorul oricărei iertări de păcate este singur Dumnezeu care este și Cel mai îndreptățit s-o facă. În Noul Legământ, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat a rostit de nenumărate ori cuvinte de iertare și a pus în practică iertarea lui Dumnezeu. Ultimele Sale cuvinte pe cruce au fost tot o rugăciune de iertare pentru cei care L-au condamnat și au executat sentința dată pe nedrept: *Tată, iartă-i că nu știu ce fac!* (Luca 23, 34). Suntem deci înștiințați că Hristos mijlocește pentru toți oamenii, vinovați și foarte vinovați, dar prin acele vorbe suntem și avertizați că așa cum executanții romani ai uciderii lui Iisus într-adevăr nu știau ce fac, erau totuși vinovați și aveau nevoie de o rugăciune mijlocitoare pentru a fi iertați. Deci oricine păcătuiește din neștiință nu-i mai puțin vinovat înaintea lui Dumnezeu de vreme ce are nevoie de mijlocire. Hristos singur în calitate de Miel al lui Dumnezeu care ridică (adică iartă)păcatele lumii (Ioan 1, 29) are puterea de a-i ierta pe toți. Numai că tot El ne avertizează că există cazuri sau situații în care păcatul nu poate fi iertat. Este vorba de cei necredincioși, profanatorii și păcătoșii înveterați adică cei cu inimile

împietrite. O anuanțase și Isaia proorocul cu peste șapte secole mai înainte când a zis: *dacă nu se vor converti, nu vor fi iertați* (cap. 6, 10; Mc. 4, 12). Mai suntem avertizați de asemenea că există unele păcate grele care duc sigur la moarte și pentru care nimeni nu poate interveni aici jos, pe pământ și nici sus în ceruri (I Ioan 5, 16-17), iar Apostolul Pavel scrie că cel botezat în numele Domnului Hristos și al Sfintei Treimi dacă recade în necredință și păgânism nu mai poate obține iertarea pentru a doua oară (Evrei 6, 4-6) și mai există și păcate numite împotriva Sfântului Duh (Matei 12, 31-32; Marcu 3, 28-29; Luca 12, 18) care de asemenea nu se iartă.

Prof. Univ. Pr. Petre Semen